

яккаву ягона ва бениёзу беҳоҷатам ва Ман зоти "Лам ялид ва лам юлад ва лам якуллаҳу куфуван аҳад" ҳастам».

Поёни сураи "Ихлос". Ва лиллоҳил ҳамд.

Сураи Фалақ

113-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда,
аз 5 оят иборат аст.

Дар ин сураи "Фалақ" Худованди меҳрубон барои мардуме, ки ба сӯйи Ҷ паноҳ мебаранд, ҳимояи ҳудашро эълон доштааст. Ҳимояи Ҷ ҳамеша беҳавфӣ, осудагӣ ва оромиро таъмин менамояд. Парвардигор меҳрубону ғамхори он мардумест, ки Ҷ таъолоро бо дуъо ёд мекунанд ва ҳудро дар паноҳи Ҷ мегиранд.

Бинобар ин сураи "Фалақ" навъи саҳеҳу махсуси паноҳ бурдани мардумро аз бадии кулли махлуқоти зиёнрасон ба ҳимояи Раҳмон таълим додааст. Аз он ҷумла, аз бадии шаб, ҳар вақто торик шаваду фоҷирону бадкорон аз маконҳояшон берун омада, парешон шаванд ва бар нафсҳо тарсу ваҳшат ҳукмфармо шавад.

Дар хотимаи сура бошад ба Аллоҳ паноҳ бурданро аз бадии кулли соҳирону ҳасадхӯрандагон ва инчунин аз кулли бадихое, ки дар олам арзи вуҷуд доранд, баён сохтааст. Ин сура яке аз он ду сура аст, ки Расулulloҳ (с) доимо ҳудашонро ба он даму нафас менамуданд. Ин буд назаре ба муқаддимаи сураи "Фалақ".

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

*Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.*

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾

Қул аъузу би-Рабби-л-фалақ 1.

1. Бигӯ (эй Муҳаммад): «Паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ

Аллоҳтаъоло ба ҳабиби Худ (с) фармудааст, ки эй Расули Ман (с), ҳар вақто ки туро паноҳгоҳу муолиҷа лозим шавад, бигӯ, паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ, чунон субҳе, ки бо амру фармону итоати Парвардигори худ пардаи торикии шабро медараду зоҳир мегардад.

Дар маънои калимаи "Фалақ" фикри бисёро баён кардаанд. Аммо қавли саҳеҳ бар ин аст, ки "фалақ" субҳ аст. Барои ихтисор шудани сухан якчанд ривоятҳоро, иншоаллоҳ, ин ҷо зикр мекунем.

1. (Фалақ) хонаест дар Ҷаҳаннам, чун ҳар вақто дари он кушода шавад, аз шиддати гармии хона тамоми аҳли нор ба доду фарёд медароянд.

2. Ё хоҳест дар Ҷаҳаннам сарпӯшида.

3. Ё ишорат аст ба сӯи Қодири мутаъол, яъне Зоте, ки бо дур кардани зулмоти саҳт қодир аст. Ё ба дур кардани хавфу хатар аз касоне, ки аз ҷивори раҳмати Ё паноҳ меҷӯянд, низ қодир аст.

Баъзе аз муфасссирин дар шарҳи мазмуни ояти мазкур чунин фармудаанд: "Аз байни ҳамаи махлуқот хос гардонидани субҳ ва паноҳ чустан ба Парвардигори субҳ барои он аст, ки одатан баъди торикии саҳт равшании субҳ оҳиста-оҳиста пайдо мешавад. Инҷо ишоратест ба тартиби омадани хурсандиҳо баъди кашидани ғаму андӯх, омадани ҳолати оромӣ баъди хавфу хатар ва интизории дуру дароз ва ғайра".

Чуноне ки дар сураи "Зуҳр" ишора шуд, "тулӯи субҳ" ҳам ишорат аст ва ҳам башорат. Инсон набояд дар мушкилоти худ дилшикаста шавад, балки доимо дар дуъою дар паноҳ чустан аз Парвардигор бошад, зеро мерасад вақте ки Аллоҳтаъоло ба ӯ кушоиш ато фармояд.

مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ

Мин шарри ма халақ. 2.

2. аз бадии (тамоми)-он чи ки (Худо) халқ кардааст -

Аллоҳтаъоло ба ҳабиби Худ (с) фармудааст, ки аз шарри ҷамиъи махлуқоти зарардиҳанда, ки онҳоро ҳам Худованд барои ҳикмате халқ намудааст, ба Холиқи онҳо паноҳ бибар. Зеро Ё таъоло чунон Зотест, ки туро дар назди худ мақому паноҳгоҳ медиҳад! Инчунин:..

وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ

Ва мин шарри ғосиқин изъ вақаб. 3.

3. ва аз бадии шаб, ҳар вақто ки торик шавад -

Дар ин оят амру фармони Аллоҳтаъоло бар Пайғамбари Худ (с) расидааст, ки аз бадии шаб, ҳар вақто ки маҳтоб ғоиб ва торикӣ ба дунё ҳукмфармо шавад, махлуқоти зараррасон мисли

даррандагон, хазандагон, чинон, дузду ғоротгарон дар ҳаракат шаванд, ту, эй Ҳабиби Ман (с), аз ин ҳолатҳо дар ҳазар шуда, аз шарру зиёни онҳо аз ҷавори Раҳмати Парвардигори хеш паноҳ талаб намо, на аз ғайри Ӯ. Инчунин:..

وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ

Ва миён шарри-н-наффāсāти фи-л-ъуқад. 4.

4. ва аз бадии занони наффасзананда (ҷодугар) дар гиреҳҳо -

Дар ин оят Аллоҳтаъоло фармудааст, ки аз бадии занҳои сеҳргар, ки риштаҳоро гиреҳ мекунанду дар он гиреҳҳо нафасу дам меандозанд, то ки бандаҳои Худоро зарар расонанд ё зану шавҳарро аз ҳам ҷудо созанд, ё алоқаи зану шавҳарро банданд, ба Парвадигори худ паноҳ бар. Сеҳри соҳирон, чуноне ки дар ояти 102-юми сураи “Бақара” гузашт, ба инсон таъсир дорад.

وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

Ва миён шарри ҳāсидин изā ҳасад. 5.

5. ва аз бадии ҳасудон, ҳар вақто ки ҳасад баранд».

Ва, эй Муҳаммад (с) паноҳ бар ба сӯйи Парвардигори хеш аз шарри ҳасадхӯрандагон (мисли Лабид ибни Аъсам) Дар ривояте омадааст, ки Лабиди яҳуд бо ҳамроҳии духтаронаш ба воситаи як хизматгор якчанд дандонаи шона ва мӯйи сари Он ҳазрат (с)-ро пайдо намуда, дар ресмоне 11 гиреҳ андохта, дар ҳар гиреҳе сӯзан, дандонае аз шона ва мӯи он ҳазрат ниҳода, дам андохта, ҷоду намуда, онро дар зери санге дар як чоҳ пинҳон намуданд. Ба ривояте ҳазрати Расули Акрам (с) то муддати 6 моҳ назди модарҳоямон рафта натавонистанд.

Баъди 6 моҳ Худованд он сеҳргар, сеҳр ва ҷойи онҳоро ба воситаи малоик ба Расули Худ (с) дар хобаш нишон дод. Он ҳазрат (с) ба ёронаш фармуд ва он ресмонро оварданд. Худованд Ҳабибаш (с)-ро ба хондани ин ду сураи муборака амр намуд. Ҳангоме, ки ҳар як оятро аз ин сураҳо мехонд, яке аз он гиреҳҳо кушода мешуд ва Расули Худо (с) дар ҳудаш як сабукие ҳис мекард. Чун ҳамаи оятҳои ин ду сура хонда шуд, ҳамаи он гиреҳҳо кушода шуд. Он ҳазрат (с) аз ҷояшон бархостанд, мисли ин ки аз банд озод шуда бошанд. Ба ҳамин мазмун дигар ривоятҳои дароз ҳам ҳаст, лекин мо ин ҷо мухтасарашро овардем.

Инчунин паноҳ талаб кун ба сӯи Парвардигори худ аз захми чашм, чунки он асар мекунад. Дар таъсири захми чашм шак ва шубҳае нест.

Хулоса: ҳасад - бадтарин сифатҳои инсон аст, зеро бухлу тугънро ба миён меорад. Инсон набояд ҳасад барад, балки аз Худо талаб кунад, ки мисли неъматҳои ба касе додааш, бар ӯ низ ато кунад.

Аввалин бадкориҳои ҳаёти олам низ аз ҳасад сар шудааст. Ба ёд оред қисси Ҳобилу Қобилро ё ҳазрати Одаму шайтони лаъинро. Шайтон бар Одам (а.с.) ҳасад кард, рондаи даргоҳи Илоҳӣ шуд. Аз ин рӯ, аз ин хулқи бад - "ҳасадбарӣ", ки бар сари ҷамъияти инсон оқибатҳои нохуш меорад, ба кулӣ даст кашидан лозим аст. Ҳасад бурда, "оҳу-воҳ" кашидан нодуруст аст. Ба қойи ин "Мошоаллоҳ" гӯед, чашматон ба касе ё чизе таъсир намекунад.

Поёни сураи **“Фалақ”**. Ва лиллоҳил ҳамд.

*114-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда,
аз 6 оят иборат аст.*

Ин сураи муборак паноҳ гирифтани паноҳ бурданро ба Раббул Арбоб аз шарри душманони сарсаҳт, мисли Иблису ёрдамчиҳои ӯ чӣ аз инс бошад ё аз чин, ки онҳо васвасаю игво байни мардум меандозанд, таълим медиҳаду баён месозад.

Худованди мутаъол Қуръон - ин китоби бузурги азимушшаънро бо сураи “Фотиҳа” ибтидо карда, бо муъовазатайн (ду сураи паноҳҷӯӣ) хатм бахшид. Дар ин ҷо ҳусни ибтидо ва ҳусни хотима як ҷо чунон ҷамъ шуданд, ки дар ҳусну ҷамол беназир аст ва ин дастуру таълими Қуръон бар мост. Бояд инсон дар ҳар коре бо ёрдам ва мадади Худои таъоло шурӯъ кунад ва дар ҳама вақт дар ҷустуҷӯи паноҳгоҳ аз Худованди карим бошад. Қуръони азизу карим ин дарсро бар мо меомӯзонад. Шояд аз ин сабаб дар аввали Қуръони карим сураи “Фотиҳа” ва дар охири ӯ ин ду сураеро, ки паноҳбариро бар мо таълим медиҳанд, ҷой дода шудааст.